

ARIPI ROMANESTI

ACTIVITATI REALIZARI INFORMATII
POVESTIRI INTAMPLARI

Revistă editată de Asociația Comunității Românești din Australia de Sud

Numărul 11

August 2009

© Copyright 2006-2009

Stimati cititori,

Acesta este primul număr al revistei pe anul 2009, vă spunem bun găsit și să sperăm că revista conține informații, articole, povestiri care să vă facă o lectură plăcută. Am adunat în paginile revistei ARIPI Românești material pe parcursul unui an, care reflectă atât activitatea asociației și a membrilor ei, cât și articole, povestiri, povești scrise atât de românii din Adelaide, cât și din Perth și din România. Tuturor le mulțumim foarte mult pentru colaborare și așteptăm să ne contacteze cu noi materiale în viitor.

În luna noiembrie 2008 asociația a fost invitată, pentru prima dată, să ia parte la Christmas Pageant. Am participat în grupul multicultural format din câteva țări numai (în fiecare an, prin rotație, participă alte țări) și am fost martori la bucuria copiilor și a tuturor participanților la Pageant. Desigur că nu au lipsit oficialitățile, Hon Michael Atkinson îmbrăcat în jandarm, cât și Mr Hieu Van Le, Chairman de la Multicultural SA care au făcut poze de grup cu participanții.

Serbarea Zilei Naționale a României a avut loc la Clubul German pe data de 6 decembrie, în mijlocul nostru având ca invitată de onoare pe doamna Florina Sava, reprezentant cu a.i. la Ambasada României din Canberra. A fost o atmosferă de mare sărbătoare, cu mulți participanți români. Doamna profesoară Mădălina Moise a pregătit un material despre semnificația istorică a zilei de 1 Decembrie pentru poporul român și pentru România. Seara a continuat cu un program artistic organizat și coordonat de maestrul Florin Rădulescu, la care și-au adus participarea soliștii Sorina Bondor și Petru Vețan. Desigur nu a lipsit quiz night, și de data aceasta domnul Sorin Buzlă ne-a ajutat cu aparatele iar Vlad Baclagian a prezentat quizul.

Am participat și în acest an la serbarea Zilei Naționale a Australiei, în costume populare românești atât de frumoase (păcat că nu am câștigat un premiu, dar poate la anul vom avea mai mult noroc).

Doamna Geta Heimerl, autoare de povești pentru copii, ne-a contactat din România și am marea plăcere și bucurie să o prezint cititorilor revistei noastre. Sper ca poveștile ei, scrise pentru toate vârstele, să ne aducă aminte de vremea copilăriei și să le citim și noi la copiii sau nepoții noștri.

Vizita domnului profesor universitar Nicolae Anastasiu în Australia nu a trecut neobservată pentru foștii lui studenți, Rodica Dragomirescu și Tibi Stoian. După discuțiile cu caracter geologic (și nu numai) l-am rugat pe domnul profesor să ne trimită câteva impresii despre vizita avută în Australia și îi mulțumim mult pentru aceasta.

Ne cam apropiem de finalul povestirii "Drumul spre Becs", drumul spre libertate, drumul spre o viață mai bună. Ce s-a mai întâmplat? Veți citi în paginile revistei. Rămânând în același context, serbarea a cincizeci de ani de căsătorie a familiei Ion și Alexandrina Cristea nu putea să nu fie punctată cu amintiri din trecut, din copilărie, din perioada grea pe care au trăit-o și despre emigrarea în Australia. O poveste emoționantă a unei copilării triste.

Vizita în România și participarea la nunta de aur a părinților este subiectul povestirii "Pe meleagurile copilăriei" scrisă de Liliana Stoian.

Domnul Constantin Oprănescu din Perth ne-a mai trimis o poveste frumoasă, cu caracter spiritual, îi mulțumim mult pentru colaborarea de lungă durată cu asociația și revista.

Iar Vlad Badagian încheie rubrica povestiilor și cred că ne-a convins pe toți că nu e greu și nici imposibil să faci alpinism la orice vârstă.

Sperăm că ați găsit și citit ceva interesant în acest număr al revistei, ne-ar face plăcere să aflăm părerea dumneavoastră, a cititorilor, despre ce ați mai dori să citiți și să publicăm. Căutăm în continuare colaboratori pentru revistă, căutăm de fiecare dată să-i îmbunătățim conținutul, am dori să mai realizăm interviuri cu români care s-au realizat aici, în Adelaide, cu oameni de artă, de știință, din orice domeniu de activitate, poate cineva ne poate ajuta cu aceasta. Vă doresc lectură plăcută, pe curând!

Liliana Stoian
Editor

e-mail: romanian.association@gmail.com
www.arcsa.org.au

Din cuprins

Activitati

Christmas Pageant

Marea Provocare

Ziua Romaniei

Ziua Australiei

Drumul spre Becs

Povesti

50 de ani de casatorie

SpiderVlad

Povesti

Pe prima pagina : fotografie
cu grupul de participanti la
Christmas Pageant impreuna cu
Hon Michael Atkinson

Christmas Pageant

În fiecare an în luna noiembrie are loc serbarea venirii lui Moș Crăciun (sau Santa Claus) în Adelaide. Prin tradiție este ziua cea mai frumoasă pentru copii, care vin să asiste la parada organizată cu acest prilej. Mii de spectatori, tineri și bătrâni, vin din dimineață să ocupe locurile cele mai bune ca să poată vedea cât mai bine pe cei care defilează. Spectacolul este transmis în direct la televizor.

În prezent Pageantul din Adelaide este considerat printre cele mai frumoase din lume și meritul revine tuturor celor care participă la organizarea lui: de la clovni la Moș Crăciun, de la grupurile care dansează la cei care reprezintă caractere din poveștile nemuritoare ale copiilor din toată lumea.

Primul Pageant (carnaval) a avut loc în Adelaide în anul 1933, fiind inițiat de Sir Edward Hayward, care a fost proprietarul magazinului John Martins. Au participat peste 200.000 de spectatori. Personajele care au participat la Pageant au avut costumele din hârtie creponată. Au fost numai opt mașini decorate și împodobite, patru formații muzicale, dar pentru oamenii și copiii din Adelaide a fost un spectacol de neuitat.

În fiecare an carnavalul a avut un succes din ce în ce mai mare, cu tot mai mulți participanți și caractere din povești. Peste 300.000 de spectatori sunt alinați pe distanța de 3.5km pe care se defilează, iar statisticile spun că este carnavalul cu cei mai mulți spectatori din lume.

Din 1996 Credit Union a devenit sponsorul principal al Carnavalului. În urmă cu doi ani, Multicultural SA a intrat în rândurile celor care participă la carnaval pentru prima dată în istorie, iar în noiembrie 2008, printre cele opt naționalități invitate să participe la carnaval de către Multicultural SA, a fost și comunitatea românească din Adelaide.

Opt membri ai comunității românești au fost selectați pentru a participa la carnaval, în costume populare românești, cu steagurile României și Australiei, ca o recunoaștere a activității pe care asociația a avut-o de la înființare până în prezent.

Parada pe străzile din Adelaide, pline de spectatori, a fost un spectacol de neuitat. Toată lumea a fost veselă și atmosfera de bună dispoziție a domnit pe tot parcursul paradei. Mulți români au fost prezenți printre spectatori. În 2008 carnavalul a avut 57 de mașini împodobite, 15 formații muzicale și 15 grupuri care au mers pe jos.

Alte statistici ne arată cât de mult efort se pune pentru ca acest carnaval al serbării lui Moș Crăciun să aibă succes an de an: peste 200 de clovni, 900 de caractere cu costume special făcute pentru carnaval care trebuie să facă repetiții începând cu luna octombrie, personal care are grijă de costume și care crează noi costume pentru noi caractere în fiecare an, personal care se ocupă de pregătirea micului dejun pentru cei peste 1500 de participanți la carnaval, personal care se ocupă cu transportul costumelor la paradă, peste 90 de artiști în machiaj prezenți de dimineață pentru a machia caracterele. Toate aceste eforturi sunt făcute pe bază de voluntariat și dovedește cât de serioși sunt toți cei care participă la carnaval. Pentru ca toată lumea să fie bucuroasă, iar carnavalul să aducă un zâmbet pe fețele copiilor și să ne facă pe toți să simțim prezența Crăciunului mai aproape de sufletele noastre.

Liliana Stoian

Serbarea Zilei Naționale a României

În 2008 serbarea Zilei Naționale a României a avut loc într-o atmosferă de mare fast și sărbătoare pentru membrii comunității românești din Adelaide.

Doamna Florina Sava, reprezentant cu afaceri a.i. la Ambasada României din Canberra, a participat la serbarea Zilei Naționale a României alături de românii din Adelaide. Festivitatea a avut loc la Clubul German, 223 Flinders Street, Adelaide.

Peste 130 de români au fost prezenți la data de 6 decembrie la sala clubului, mulți îmbrăcați în costume populare românești. Cu toții, de la copii și adolescenți până la cei trecuți de floarea vârstei, ne-am simțit bine și a fost o seară deosebit de plăcută pentru toată lumea. Am avut participanți unele familii venite din Victor Harbor și Mount Gambier, alții veniți pentru prima dată la o activitate organizată de asociație.

A fost o atmosferă plină de veselie și sărbătoare. Sala a fost împodobită frumos și decorată cu postere, tablouri pictate de artiștii români (profesioniști și amatori) din Adelaide. Adresăm calde mulțumiri și aprecieri tuturor celor care au venit mai devreme și au ajutat la pregătirea sălii. Menționăm aici pe Raluca și Peter West, Rodica și Adrian Sasu, Sorina Pap, Dana Ilaș, Dorina Michas, Simona și Gelu Bondor, Doina Rădulescu, Lidia Gheorghe.

După cuvântul introductiv rostit de președintele asociației, Tiberiu Stoian, a luat cuvântul doamna Florina Sava. În fiecare an Ambasada României din Canberra este prezentă într-o comunitate românească din Australia unde serbează Ziua Națională a României. Anul acesta a fost rândul românilor din Adelaide să fie gazda acestei manifestări. Doamna Sava și-a exprimat bucuria să fie alături de românii din Adelaide, a mulțumit organizatorilor pentru caldă primire făcută și și-a exprimat dorința să mai fie prezentă în rândurile comunității noastre și cu alte ocazii.

Doamna profesoară Mădălina Moise a prezentat un interesant referat despre semnificația istorică a zilei de 1 Decembrie pentru poporul român.

Seara a continuat cu un program artistic coordonat de maestrul Florin Rădulescu. Și-au adus participarea și au contribuit cu un repertoriu variat soliștii Simona Bondor, Petru Vețan și violonistul Tinel Drăgoi, acompaniați la pian de maestrul Florin Rădulescu.

După ce a avut loc servirea mesei, programul serii a continuat cu un quiz night, cu întrebări variate și premii. Asociația mulțumește domnului Sorin Buziă care ne-a pus la dispoziție aparatele pentru quiz și a centralizat toate răspunsurile corecte (și incorecte), cât și lui Vlad Baclagian care a prezentat quizul.

Spre sfârșitul programului a avut loc licitația de tablouri puse la vânzare de Ștefan Măguran, Dorina Michas, Dana Ilaș, Mihaela Cheva, Liliana Stoian, CD-uri cu colinde românești donate de Mădălina Turcin. Licitatia a fost condusă de domnul Ștefan Lepădatu și câteva tablouri au fost vândute cu succes (ale lui Ștefan Măguran și Dana Ilaș) plus CD-urile cu colinde. Banii obținuți din aceste vânzări sunt puși în contul asociației special deschis pentru strângere de fonduri pentru Clubul Românesc.

Liliana Stoian

Doamna Sava intampinata cu paine si sare de doamna Alexandrina Cristea

Semnificatia Datei de 1 Decembrie 1918 pentru Romanii de Pretutindeni

Așa cum știm, la 1 Decembrie 2008, am aniversat 90 de ani de la unirea Transilvaniei, Banatului, Crișanei, Maramureșului, Basarabiei și Bucovinei cu România. Unirea fost a completă în decembrie, însă a fost rezultatul unui proces îndelungat. Anul trecut am sărbătorit 130 de ani de la proclamarea independenței de stat a României și unirea cu Dobrogea și tot anul trecut am comemorat 90 de ani de la înverșunatele lupte ale armatei române desfășurate la Mărăști, Mărășești și Oituz în Primul Război Mondial.

Se pare însă că am uitat că Unirea nu ar fi fost posibilă fără 11 Noiembrie. Așa cum suntem obișnuiți, noi cei care locuim în Australia, la 11 Noiembrie, țările vestice aniversează sfârșitul primului război mondial, comemorând viețile celor 10 milioane de soldați căzuți între 1914-1918. La 11 Noiembrie, la 11am, s-a semnat armistițiul care a adus sfârșitul primului război mondial. Aniversarea datei de 1 Decembrie a marginalizat, din păcate, pentru noi această memorie a războiului ca experiență colectivă. În memoria noastră, participarea României la război a devenit un fel de anticameră a marii uniri. Câțiva istorici consideră că această uitare se datorează sau a început odată cu instaurarea regimului comunist care a adoptat o interpretare leninistă a WWI și anume că acesta a fost un război de jaf și cucerire, provocat de forțele vestice imperialiste. Este de datoria istoricilor și a noastră, ca români, să readucem în prim plan însemnătatea primului război mondial pentru români. Citeam de curând despre starea de abandon a Mausoleului de la

Mărășești, mausoleu care adăpostește osemintele a 6000 de soldați, despre sarcofagele mareșalului Averescu și a altor comandanți înmormantați acolo, sarcofage aflate în stare de ruină. De asemenea, despre tranșeele care sunt încă vizibile, dar care au devenit gropi de gunoi.

În aceleași timp, citeam despre onorurile arătate soldaților români uciși pe frontul de vest în Franța și chiar Germania. În onoarea celor cca 3000 de soldați căzuți aici, au fost organizate în Alsacia franceză și Germania ceremonii solemne, dezveliri de troițe și plăci comemorative.

Probabil vă întrebați de ce insist asupra primului război mondial azi când prilejul adunării noastre este să aniversăm ziua de 1 Decembrie. Așa cum am menționat, 1 Decembrie nu ar fi existat fără perioada 1916-1918.

În 1914, când a început războiul, România a decis să rămână neutră din diverse motive, unul din ele fiind dezacordul dintre regele germanofil și majoritatea populației și a clasei politice –francofone, respectiv pro-aliată. Politicienii români au urmărit cu atenție rezultatele preliminare ale luptelor. De asemenea, au avut de cântărit între avantajele și dezavantajele de a intra de o parte sau de alta. Obiectivul principal era unirea cu provinciile românești aflate sub stăpânire străină: Basarabia, Transilvania, Banatul și Bucovina. Începând cu 1915, ambele forțe (aliat și germano-austro-ungare) au început să exercite presiuni asupra României să intre în război. Ambele tabere erau conștiente de dorințele clasei politice românești: unificarea.

Semnificatia Datei de 1 Decembrie 1918 pentru Romanii de Pretutindeni

Brătianu a purtat negocieri cu Antanta intermitent în 1915 și la începutul lui 1916. La loc de frunte printre condițiile sale era garanția scrisă că România va primi Transilvania, Banatul și Bucovina ca recompense pentru serviciile acordate.

România a intrat în război în 1916 însă luptele din acest an s-au desfășurat nefavorabil pentru armata română care a fost nevoită să se retragă în Moldova iar frontul a fost fixat pe Carpați și pe Siret. În iarna 1916/1917, cu ajutor material de la aliați și cu sprijinul Minsii Militare Franceze, armata română a fost reorganizată și înarmată modern. Noua armată a surprins adversarul prin acțiunile ferme desfășurate în 1917. După o puternică ofensivă desfășurată în zona Mărăști (iulie 1917), care a reușit să răstoarne planurile inamice de scoatere a României din război, armata română a reușit să reziste cu succes contraofensivei germano – austro-ungare desfășurate la Mărășești și Oituz. În timpul bătăliei de la Mărășești (august 1917) Armata română a pierdut 27.410 de ofițeri, subofițeri, gradați și soldați.

În ciuda acestor victorii, România s-a aflat într-un triumf al morții la sfârșitul anului 1917 și curând a trebuit să semneze o pace înrobitoare cu Germania. Din fericire, armata română s-a regrupat înainte de încheierea războiului și, ca atare, semnarea armistițiului din 11 Noiembrie 1918

a găsit România luptând de partea aliaților.

În același timp, în ultimele luni ale anului 1918 cei peste 3 milioane de români din părțile Ardealului, Banatului, Crișanei și Maramureșului, sub conducerea Consiliului Național Central Român de la Arad, hotărâsc a ține o mare adunare națională cu caracter plebiscitar la Alba Iulia, în ziua de 1 Decembrie 1918. În toate localitățile Transilvaniei, românii se întrunesc și își aleg împuterniciții delegați pe care îi investesc cu acte semnate de obștea satelor, pentru a se face clar și hotărât cunoscută tuturor dorința lor nestrămutată de a se uni cu țara “mumă”.

În acest fel, la Alba Iulia, în ziua de 1 Decembrie 1918, la Marea Adunare Națională Constituantă sosesc 1 228 de delegați cu drept de vot pe lângă o masă de peste 100 000 de români veniți din toate colțurile Transilvaniei pentru a întări actul de unire.

În cadrul Marii Adunări Constituante de la 1 Decembrie 1918 s-a adoptat istorica “Declarația de la Alba Iulia”.

Cu prețul a peste 250.000 de ostași morți, răniți sau luați prizonieri (aproximativ 1/3 din armata română) România a câștigat până în toamna anului 1920 156.000 Km pătrați de teritoriu iar populația României a crescut cu 8,5 milioane de locuitori.

Madalina Moise

Serbarea Zilei Naționale a Australiei

În fiecare an, pe 26 ianuarie, se serbează Ziua Națională a Australiei. Și anul acesta comunitatea românească din Adelaide a participat la parada organizată de Adelaide City Council alături de multe alte naționalități etnice. Locul de adunare a fost la Hindmarsh Square, la ora 9 dimineața. Toată lumea a venit îmbrăcată în costume populare tradiționale. Unele comunități etnice au participat pentru prima dată la un asemenea eveniment, aducând cu ele cultura și frumusețea portului tradițional din țara pe care o reprezentau.

Oficialitățile, incluzând pe Hon Michael Atkinson (Procuror General, Ministru al Justiției, Ministru al Departamentului Multicultural), cât și domnul Hieu Van Le, (Locotenent Guvernator al Australiei de Sud și Președinte al Departamentului Multicultural), au fost prezenți și au făcut poze cu participanții la paradă.

Parada a început la ora 10am, pe Pultrey Street, continuându-se pe North Terrace,

King William Street și terminându-se în Elder Park.

Am fost prezenți în jur de 30 de români, cu costume populare din diverse zone ale țării. Am remarcat prezența, în acest an, a mai multor tineri, a noilor veniți în Adelaide care și-au exprimat bucuria să participe la paradă.

În Elder Park a avut loc ceremonia de înălțare a steagului Australiei urmată de cântece și dansuri ale diverselor grupuri și formații muzicale.

Anul acesta organizatorii au oferit mai multe premii, în valoare de \$500 fiecare, pentru cele mai frumoase costume (Asociația Irlandeză), pentru cea mai frumoasă muzică interpretată pe parcursul paradei (Asociația din Brazilia) și pentru cea mai frumoasă mașină împodobită (Comunitatea din Insulele Cook).

Poate vom reuși la anul, în 2010, să venim cu formația de dansuri populare românești la parada de Ziua Australiei și, de ce nu, să fim și noi candidați la un premiu!

Liliana Stoian

Se spune că :...cele mai multe povești provin din sufletul nostru, din lumina, din inima noastră. În momentul în care ascuți povești, timpul nu mai există... Te îmbracă pe interior starea de bine și tocmai ea este aceea care-ți va da aripi atunci când grijile vieții îți vor bate-n geam. Și nu te vei ascunde în spatele zidului, ci vei deschide fereastra pentru că știi că ai pe umeri aripile care se vor deschide ca o chemare spre înalt. Și, de acolo, divinitatea va presăra pulbere de iubire care va face ca încercările ce tocmai îți intră în suflet să le simți ca pe o binecuvântare. Și, pas cu pas, simți și trăiești cu adevărat pentru că-n acest fel viața are sens și rost și MERITĂ a fi trăită.

Geta Heimert

Autor de povesti

Povesti in limbile romana – spaniola (traducerea in spaniola : Gianina Soare, prof. spaniola-engleza)

Sunt un suflet al neamului românesc. Am trecut destul prin viața și am constatat că lipsa de responsabilitate și de patriotism devine o problemă pentru copii și adolescenți. Nu mă refer la un patriotism exagerat. Mă gândesc la faptul că valorile românești nu mai sunt apreciate, nu mai sunt cautate și susținute. Tinerii nu mai simt în piept puterea neamului. Nu mai au răbdare să-l înțeleagă pe cel de lângă ei. Nu mai știu să-și ajute bătrânii, tocmai pe cei care s-au sacrificat pentru ei și i-au învățat tot ce știu.

Am crescut în „brate” cu Eminescu, Cosbuc, Arghezi...și încă mai ascult în suflet clopotul vorbelor lor.

Ca răspuns al daruirii, din lumea divină, au coborât spre mine fel și fel de încercări grele, la limita vieții. În urma acestor întâmplări, în căutarea scăpării prin rugăciune, sufletul meu a început să trăiască, să vadă, să primească povești.

Am început să am spectacole în care povestile le daruiam de pe scenă. Au urmat emisiuni TV, CD-uri și articole în presă.

Am observat efectul acestor povești, atât printre copii cât și la cei în vârstă.

Am daruit povești (spuse) în spitale și în case de bătrâni.

Nu doresc să se creadă cumva că trec peste o anumită limită, dar poveștile acestea aduc pace, bucurie și ajută la conștientizarea existenței sufletului în viața noastră.

Prin suflet înțelegem că trebuie să fim într-un anumit fel, că fără recunoașterea, iubirea și responsabilitate, însăși viața noastră se duce pe râpă.

Potentele noastre pot fi uriașe. Tocmai de aceea aceste povești sunt create pentru această imensă valoare pe care divinitatea ne-a dat-o: sufletul.

Savantii ruși au demonstrat importanța cuvântului în viața noastră. Masaru Emoto, cercetător japonez, a demonstrat prin mii de experimente importanța gândului și a stării de suflet. O boală apare atunci când sufletul este bolnav. Minte și trupul se vindecă, ajutând sufletul să-și găsească pacea și armonia.

Povesti

Am in lucru povesti in romana si spaniola pentru Cd-uri, casete si carti.

Va scriu in dorinta unui parteneriat.

Impreuna putem aduce o imagine frumoasa Romaniei. Putem incuraja, obloji.

Putem ajuta oamenii sa-si auda melodia sufletului...se pot vindeca simtind, traind, bucurandu-se, umplandu-se de minunea plina de iubire a graiului romanesesc (si-n acest fel sa invete si spaniola).

Mai jos este coperta unuia dintre Cd-urile pe care le-am editat. CD-ul este in limba romana si alaturi de mine semneaza ca autor d-nul Vasile Groza, in interpretarea actorilor Florin Piersic, Daniela Nane si Florin Piersic junior .

Si pentru ca vine Craciunul, va inserez o poveste. Povestea face parte de pe un CD care s-a daruit a nul trecut de Craciun copiilor fara posibilitati. Textul imi apartine, iar vocea de pe CD este a Daniela Nane. Sper sa va placa.

Copii lui Moș Crăciun

Am să vă povestesc acum o întâmplare trăită cu mult timp în urmă de însuși Moș Crăciun.

Bătrânul Moș Crăciun, într-un an, a plecat ca-ntotdeauna să ducă daruri la copii.

Drumul fiind f. f. greu și moșul obosit de drum, a rămas înzăpezit.

Seara Crăciunului bătea la ușă. Cum să rămână copilașii fără daruri, doar au fost cuminți și-au învățat...și-au ascultat părinții și bunicii... gândi Moșul , și i-au scris Moșului scrisori atât de frumoase...

Vremea devenea tot mai urâtă, vântul bătea năpraznic, cum niciodată nu se mai întâmplase...

Tot gândindu-se ce și cum să facă, i-a venit Moșului o idee....doar învățase la școala lui din cer atât de multe lucruri utile.

Așa că a luat unul dintre sacii cu semințe pentru mâncarea renilor și cailor trăsuri sale l-a deschis la gură...a văzut că sunt semințe de tot felul: orz, ovăz, orez, grâu, porumb... (ehei...multe multe) , a ridicat bagheta sa fermecată , ceru ajutorul îngerășilor luminii și transformă ...transformă toate semințele acelu sac în alți ...O, da, în alți Moși Crăciuni...

- Haideti, copiii mei! voi sunteți la fel ca mine, puteți face tot ce pot și eu...voi veți pleca acum în lume și veți duce copiilor cuminți darurile pe care le merită.. Fiecare dintre voi va ști unde să mergă și ce cadou să lase...

Și uite cum prin gura sacului iese un moș crăciun – copilul Moșului. Era îmbrăcat la fel, dar fiind făcut din trup de grâu era mai subțire și mai înalt decât tatăl său. Moșul îl puse pe aripa vântului si-i dădu drumul în lume. Urmă un alt moș crăciun copil, de aceasta dată creat dintr-o boabă de porumb...era mai îndesat și cu picicarele mai scurte...urcă și el pe coama vântului și, chiuind de mulțumire îi deschise brațele spre... Bucurie, așa numea el lumea puilor deom.

Apoi umară alți și alți moși craciuni copii, făuriti din semințe.

Ce încântare pe ei, câte chiote, de răsunau zările...ce șansă!, ca tocmai ei să ducă în lume mesajele creației...

- Așa, puii mei...mergeți în lume si duceți mesajul meu de pace și de armonie între copiiși, copiii lui Moș Crăciun, așa au făcut ... au ajuns fiecare în locul indicat de tatăl lor.

În anul acela, copiii lui Moș Crăciun și-au făcut cu bine misiunea. Moșul, tatăl lor a fost tare mulțumit de reușita fiecăruia dintre ei. Și, cum să nu fie, când fiecare dintre copiii lui au dus speranța și iubirea în casele oamenilor.

Dupa ce au împărțit toate cadourile, fiecare Copil al Moșului s-a întors în sacul din care a plecat, revenind ceea ce a fost initial...si Fiecare sămânță se simțea împlinită.

Bucuria pe care o aduseseră în lume le umplea și lor sufletele. Pt că voi știți, **când aduci o bucurie cuiva, bucuria aceea se întoarce de două ori în favoarea (viața) ta. Și bucuria pe care tu o simți atunci, este de doua ori mai mare decât aceea pe care tocmai tu ai dăruit-o...**

Moșul era tare mândru de ei. Și ce fericit!...pentru că din toate colțurile lumii auzea gânduri de mulțumire...(pt că aceasta este cea mai mare bucurie a Moșului, să auda cum copiii, puii de om îi mulțumesc și-i sunt recunoscători pt darul primit)...

Așa decicopii, dacă se întâmplă ca-ntr-un an să vedeți mai mulți Moși Crăciun, să știți că Moșul cel Mare și-a trimis în lume copiii să-l ajute... A luat hotărârea aceasta ca **fiecare** pui de om să fie fericit.

Multumim, Moș Crăciun!

O O HO HO...O HO HO...O HO HO (râde mulțumit Moșul)

Ingerul din sufletul nostru

Soarele apune. Printre geamurile ferestrei, bunicul și nepoțica fac cu mâna, în semn de rămas bun, ultimelor raze de lumină.

În aer se simțea gingășia gestului lor... Fetița își lipește năsucul de geam:

- Bunicule, ce este soarele pentru pământ?

Privirea bunicului i spune multe... dar cum să-i explice micuței?.

O chemă lângă el și-i mângâie codițele bălaie. Copila îi zâmbi din priviri.

“Ce mi nune de copil”, își spuse în gând bunicul... “cu codițele-i bălaie și cu ochișorii ei albaștri, parcă ar fi soarele și cerul”. De fapt ea era întregul univers al bunicului. El era prezent la scolare, cu el se ducea în parc la joacă, el o culca în fiecare seară și nu uita niciodată în a o îndemna să-și spună ru găciunea “Îngerașul”.

Fetiței îi plăceau mult poveștile despre îngeri. De multe ori se imaginase și ea înger. Un înger ce aduce bucurie și pace altor copii.

Se auzi din nou întrebarea:

- Bunicule, ce este soarele pentru pământ?

Fără a se mai gândi la răspuns, bunicul spuse ceea ce simțea:

- Soarele este pentru pământ așa cum este sufletul pentru om.

Fetița zâmbi. Se părea că înțelege ce-i spuse acesta.

- Bunicule, tu ai spus că de câte ori avem nevoie de ajutor, și ne rugăm, din lumea Tatălui Cereș, coboară câte un înger. Bunicul încuviință din cap. Micuța continuă, încurajată de gest.

... Și tot tu spuneai, că sufletul nostru are în el scânteia divină. Bunicul cuprinse umerii fetiței.

... Dacă în noi este tot lumea Tatălui Cereș, nu-i așa că atunci când ne gândim cu drag la cineva, când ne rugăm pentru ajutorul cuiva, din sufletul nostru se ridică un înger și pleacă spre cel în nevoie?

Ochii bunicului pluteau în lacrimi.

- Da, așa este, micuțo! de câte ori dăruim din sufletul nostru, din el se ridică un înger care pleacă în lume. Ce bine ar fi ca lumea să fie plină de astfel de îngeri!

GetaHeimerl

Lumina Invierii

Andrei este un copil al străzii. Nu-și cunoaște părinții și nici frații, dacă-i are. A crescut fără atenții și fără iubire. Fiind deja măricel, a început să-și pună fel de fel de întrebări: “cine a creat lumea, pentru ce anume... de ce unii copii au părinți iubitori iar alții nu...Oare el, Andrei, a greșit cu ceva? Să fi fost el o povară pentru mama lui de a renunțat la el?” și zeci și zeci de întrebări se ciocneau în sufletul sau căutând calea spre răspuns.

Într-o seară, “seara Invierii” așa a auzit de la cineva că se numea, a primit în dar o lumânare aprinsă. Micul pachetel cu mână care care-l primise alături parcă nici nu mai conta...pentru că privirea care i-a dăruit lumânarea i se părea desprinsă din icoanele de pe pereții bisericii.

Seara adormi în gând cu privirea aceea care, simțea el că-i încălzește și-i luminează sufletul.

Noaptea visă un barbat frumos care avea parcă aceeași privire. Chipul frumos îl chema către el cu voce blândă și plină de speranțe. Atunci, în vis, sufletul său promisese că are să-l caute... să stea de vorba împreună despre înțeleșurile lumii.

La trei zile de la acest vis, pașii i-au fost conduși în fața bisericii unde a primit “Lumina Invierii”. Așa își aminti Andrei că se numea acea lumina primită în dar. A vrut să intre în biserică, dar când să-i treacă pragul și-a privit ghetele pline de noroi...”Nu pot calca murdar pe covoare” și-a spus. Așa că s-a retras într-un colț și s-a descălțat. Tocmai atunci tânărul preot al bisericii intra în curte. Văzu gestul copilului, dar nu spuse nimic. Se îndreptă în grabă spre altar. Avea în față o zi foarte încărcată. Numai că-n acea zi, de câte ori preotul ieșea în curte, îl zărea pe Andrei aprinzând lumânările stinse de la locul pentru lumanari “Vii” și “Morți”.

Seara, preotul se pregatea obosit de plecare. Se întunecase deja. Se îndreptă spre poarta curții când își aminti de Andrei. “Oare mai este la lumânari”, se întreba și pomi să-l caute. Când intra în (locul unde se aprind lumanarile)...avu parte de o mare surpriză: venind de la întuneric, lumina lumânărilor aproape că-l orbea. Dintr-un colț, Andrei îl privea fericit:

”Toți banii pe care i-am primit i-am dat pe lumânări”, spuse pe nerasuflete copilul.

“De ce Andrei?”

“Ca să trezesc Lumina Invierii !”.

”Cum așa?”

“Când ai în fața Lumina Invierii, toți oamenii sunt mai buni...aici am aprins toată ziua lumânări pentru toți oamenii din lume...ca toți să fie mai buni”, mărturisi cu mare bucurie.

Tânărul preot simți cum toată lumina încăperii îi pătrunde în suflet. Oboseala i-a trecut. “Multumesc, Doamne”, rosti cu smerenie și bucurie, primise răspuns la o întrebare care de ceva timp pulsa în inima sa: “mai exista iubire în lume?” “Există, există !”...îi răspundea ca un cântec sufletul său, “cât timp există ființe curate care se gândesc la binele lumii....Există !”.

Geta Heimerl

Australia - Marea Provocare

Australia – insula continent, țara de la capătul Lumii, un fragment din vechea Gondwanapentru europeni... Marea Provocare.

La începutul primăverii europene, când înfloreau lalelele și magnoliile, aflându-mă la o terasă din Haga, primesc prin telefon, de la Rodica și Adrian Dragomirescu, invitația de a-i vizita la Adelaide în vara ce urma să se instaleze în sudul Australiei. Cu emoție și interes m-am bucurat de surpriza și de ideea de a-mi revedea foști studenți încununati – prin meritele lor – de succesul emigrării pe alte continente. Mai târziu, lor li s-au adăugat Sorina Popescu și Silvia cu Puiu Lomaca, din Sydney. Fără ei, experiența trăită ar fi fost imposibilă. Cu ei și prin ei, am descoperit Lumea Nouă: peisajul austral și Oceanul Pacific, orașele minune – Sydney, Melbourne și Adelaide – cu o istorie relativ scurtă, cu oamenii atâtor nații care, astăzi, au devenit australieni, cu o vegetație curioasă, dar așa de diversă, și o faună așa de simpatcă.

Acum, la întoarcerea în România, după patru săptămâni de peregrinări zilnice prin orașe moderne cu zgârie-nori, prin sate-fermă sau ferme-sat, în lungul coastelor cu faleze înalte sau al plajelor cu nisipul fin și alb-strălucitor scăldate de valurile Marelui Ocean, prin dealurile cu pante domoale ce se numesc munți, prin vechi zone miniere din care s-a scos aurul...contrastele sunt mult mai mari decât imaginația mea le-a schițat înainte de plecare.

La Sydney și Melbourne, city-urile semețe îți lasă o puternică impresie de civilizație și progres: clădirile înalte, multe din ele pierdute în albastrul cerului, unele cu linii îndrăznețe, intrate de mult în istoria arhitecturii, altele, nostalgice, cu prispe și creneluri, ce amintesc de viața colonială și epoca victoriană.

Dar, orașele în sine, sunt metropole extinse pe zeci de kilometri, tăiate geometric de șosele largi, încadrate de așezăminte pase, divers

colorate și mascate de panouri mari ce-ți indică funcția lor: un magazin, o stație de benzină, un nelipsit Hungry Jacks, un atelier de reparații, o parcare și parcă, printre ele, o casă de locuit. În centru, agitație mare, pe străzi lăturalnice, aproape nimeni.

Din loc în loc, un "băștinaș" își tunde gazonul din fața casei, își udă florile sau strânge, răbdător, cojile căzute de pe tulpinile eucaliptilor. Superlative sunt multe și dificil de enumerat, dar privirile aruncate peste zări din turnul de la Sydney sau din turnul Eureka de la Melbourne te emoționează și-ți dau dimensiunea reală a spațiilor locuite. Pentru că Australia rămâne, dincolo de toate acestea, țara spațiilor nelocuite.

Adelaide se vrea orașul dintre dealuri și ocean și el de necuprins dintr-o privire, mai puțin populat și mai cochet, dacă termenul se referă la explozia de clădiri vechi din partea sa centrală și la ținuta, mai romantică, a trecătoarelor. Din multitudinea de biserici și culte care trec dincolo de zidurile groase ale lăcașurilor înțelegi apropierea oamenilor de cele sfinte. Vizita pe care am făcut-o la o biserică baptistă și predica pastorului Alois m-au convins de aceasta. Campusul universitar domină valea râului Torrens care traversează orașul, iar Universitatea, cu alesele sale clădiri și multiplele specializări, alege pentru studii mii de studenți. Am văzut dotarea laboratoarelor, sălile de curs și seminarii, centrele de informatică și biblioteca, iar Ana-Maria Dragomirescu ne-a vorbit despre studenți, cursuri și profesori. Am luat cu mine ceva din organizarea acestor spații și din facilitățile pe care le au ceice cu adevărat vor să se specializeze.

"Plimbarea" la Melbourne, avându-i ca ghizi pe Rodica și Adrian, a încununat visul meu de copil de a cunoaște premiera olimpică și, mai de curând, de a vedea Acvariul cu fauna și flora oceanică. Animația nocturnă din centrul orașului și din zgârie-norii ce mărginesc valea râului Yarra ne-a scos din liniștea și tihna zilelor adelaidiene.

Australia - Marea Provocare

Fiziionomii desprinse din "cetatea" lui Babel ne-au făcut să ne întrebăm: Dar unde sunt australienii?

Întâlnirea cu geologia a început la Sydney în North Head – Harbour National Park (ghid Silvia Lomaca), a continuat în laboratoarele bine aranjate de la Colegiul catholic St. Leo (ghid prof. Puiu Lomaca) ca și de fiecare dată când drumurile noastre au ajuns pe țărmul Pacificului sau au intersectat văi lipsite în general de apă (Barossa Valley).

Și locurile în care am putut reconstitui istorii geologice începând de acum peste 600 de milioane de ani și până în prezent au fost foarte multe: Botany Bay (ghizi Sorina și Cătălin Popescu), Bondi Beach, Great Ocean Road cu Twelve Apostles, London Bridge, Bay of Island, Cave Garden și Blue Lake (lacul din craterul vulcanic *maar* care a erupt cu numai 4 - 5000 de ani în urmă) sau Coorong Lagoon – zonă clasică descrisă în multe tratate de geologie pentru fenomenele sabkha și concentrațiile de săruri de sodiu și potasiu.

Revenind la Adelaide, Rodica și Adrian ne-au condus și prin "minunile" de la Hallett Cove cu gresii precambriene, prin cristalinelul de la Second Valley și granitele de la Victor Harbor. Tot la Adelaide am avut privilegiul să ne întâlnim cu Prof. dr. Nick Lemon, care ne-a prezentat calcarele fosilifere de la Maslin Bay iar, apoi, prin Willunga Embayment, conurile aluviale de la Sellicks Beach.

În ziua de Anul Nou am avut bucuria să-i întâlnesc pe fostul meu student Tiberiu Stoian (acum senior geologist la Flinders Mines) și pe soția sa Liliana Stoian (Proiect Geologist, SA

Geodata Co-ordinator la Primary Industries and Resources of South Australia) care m-au introdus, foarte pertinent, în multe probleme care preocupă domeniul Geologiei în Australia. A fost, alături de Rodica și Adrian, o „masă rotundă” plină de profesionalism.

Nu poți emite impresii despre Australia fără să vorbești despre oamenii care fac Australia. Nu am văzut aborigeni, dar am văzut oameni curați și dezinvolți, tineri și vârstnici optimiști cu trăsături asiatice, hinduse și europene, o mare diversitate de etnii legate printr-un spirit comun: acela de învingător.....Izdarea aparentă a țării și relieful sau clima, de multe ori neospitaliere, nu au complexat populațiile ei, așa spune, din contră: le-au impus lupta cu lipsa de alternativă. Și mulți au reușit. Statutul emigrantului nu este ușor, dar reușitele românilor pe care i-am întâlnit sunt expresia seriozității și tenacității lor.

Am descoperit, astfel, un continent și o țară, am dat timpul înapoi și am regăsit printre foștii mei studenți pietrele tari din ale căror energii a fâsnit succesul. Împlinirea lor de astăzi este și împlinirea noastră...

Noi ne-am realizat un vis și l-am trăit aievea. Ni s-au perindat prin ochii minții, dar și prin pulsurile inimii imagini de neuitat, dar și sentimente pe care nu le-am știut...și ne-am bucurat de ele.

Acum suntem din nou acasă, dar știm sigur că multă vreme o se ne simțim ca și cum am fi în Australia, țara de la capătul Pământului, în care o să ne întoarcem de multe ori. Fie chiar în vis.

Profesor Doctor Nicolae Anastasiu
Facultatea de Geologie și Geofizică
Universitatea București

Poza de grup cu domnul profesor Anastasiu și doamna Anastasiu, Adrian și Rodica Dragomirescu și Tibi și Liliana Stoian

Drumul spre Bees

Speak your truth quietly and clearly; and listen to others, even to the dull and the ignorant, they too have their story.
Max Ehrmann

7.

“Uite cum facem”, a început el să ne instruiască. “Vă calmați, lăsați bagajele unde sunt și ședeți lângă copil. Discutăm după ce toți pasagerii coboară. Pașapoartele rămân la mine”.

L-am întrebat ce se va întâmpla cu noi după aceea. N-am înțeles ce-a răspuns, a mormăit ceva scurt.

Am reintrat în vagon, care se mai golise la ultima oprire. Securistul ne-a urmat și s-a așezat pe bancheta alăturată. A scos din mapă niște hârtii și-a început să le frunzărească, preocupat.

Bătrâneii ne-au privit întâi lung-lung, apoi au zâmbit și ne-au spus din câte am înțeles că aveam un băiețel foarte draguț și foarte prietenos. Le-am mulțumit cum ne-am priceput, că se ocupaseră de el.

Pasagerii își coborau bagajele din plase. Era foială peste tot. Majoritatea se îndreptau spre capătul celălalt de vagon ca să coboare, de parcă erau înțeleși. Unii întorceau capul rapid și ne aruncau o privire scurtă, curiosă, alții se făceau literalmente că nu ne văd. Trenuls-a oprit.

Oamenii au început să coboare pe rând. Noi ședeam țepeni, fără să vorbim. Ne simțeam ca legați la stâlpul infamiei. Câte unii mai curioși, dintre puținii care se hotărâseră să coboare prin capătul nostru de vagon, trecând pe lângă noi, ne salutau cu un ‘la revedere’. Nu mai țin minte dacă am răspuns sau nu cuiva, probabil că da.

Mi se părea ca trebuia să mă fi trezit demult din coșmarul acesta interminabil. Îmi stăpâneam de foarte multă vreme lacrimile. Nu-mi păsa de cei din jur, îmi păsa de copil. Nu voiam să întrec complet în panică. Alex simțea că ceva deosebit de serios se întâmpla și ședea cuminte și tăcut cu revista Pif pe genunchi. Și el era deosebit de palid.

Probabil că arătam complet extenuați.

Moșulica ne-a tras discret cu ochiul, ne-a binecuvântat, și-a luat băbuța și sacoșa și a coborât. De pe peron, ne-au făcut cu mâna. Parcă încercuiau să ne liniștească. Am încercat să le zâmbesc. Îmi imaginez ce grimasă o fi fost zâmbetul acela. Nu-mi venea nicidecum să zâmbesc.

Mi se părea că părăsisem România de câteva luni și Budapesta de câteva zile.

Îmi doream să fiu altundeva, oriunde, dar nu unde mă găseam eu și ai mei la momentul respectiv. Numai acolo nu. Aveam o senzație constantă de vomă.

În fine, vagonul s-a golit. Mustăciosul și-a strâns hârtiile, le-a vârat în mapă și ne-a spus să dăm jos valizele. L-a întrebat pe Alex dacă i-a plăcut Budapesta. Copilul n-a înțeles și s-a uitat foarte speriat la noi, apoi la mustăcios și iar la noi. L-am tradus. Fața i s-a destins puțin și a început să turuie despre grădina zoologică. L-am oprit. “Nenea ăsta o să ne ducă la pușcărie?” – a întrebat în șoaptă cu intuiția precoce a copilului român care a auzit și văzut lucruri pe care n-ar fi trebuit să le știe la vârsta lui.

“Taci. Nu știu încă. Nu vorbi, te rog.”

Mustăciosul a pus mâna pe una dintre valizele noastre și a spus scurt “Haideți”. În panica momentului, am încercat să-mi amintesc urgent dacă jachetele de piele erau în valiza aceea sau în cea pe care o ridicase soțul meu. “Și banii..?” L-a întrebat el pe mustăcios uitându-se semnificativ la vagonul gd, fără martori. Tipul a pus valiza jos. “Ce bani?” M-am vârat și eu: banii. Mărcile, forinții...

“Măi copii, nu fiți caraghoiși. Ce nevie am eu de banii voștri?”

Aha, voia doar valiza...Ce bine!

Dar de ce ne întrebă de bani, dacă nu-i voia?

Totuși, de ce doar valiza? Se temea de șefii lui? În fond, nu împărțeau ei oare prada, la fel ca și colegii lor români de la punctele de frontieră?

Am încercat să mă gândesc din nou dacă jachetele de piele erau în valiza aceea sau în cealaltă. Nu voiam nici în ruptul capului să ia valiza în care erau hainele copilului. Ziua era vârată și eram îmbrăcați ca atare. Măine, vremea se putea schimba, iar jacheta lui Alex și puloverele erau în valiza în care *nu* erau hainele de piele. În cazul că mâine vom fi încă *liberi*...

Capul meu amețit de spaimă și de oboseală, nu mă mai ajuta să-mi amintesc unde erau jachetele de care putea eventual depinde libertatea noastră de mâine; plin cum era de cuvinte ungurești pe care nu știusem până atunci că le știam.

Mustăciosul i-a spus soțului meu să iasă el primul din compartiment. Ne-a făcut semn mie și lui Alex să-l urmăm. Am coborât pe peronul aproape pustiu și golit de lume călcând ca prin vis. Mustăciosul s-a oprit pe treapta vagonului și i-a întins soțului meu cea de-a doua valiză.

Deci n-o voia? – m-am crucit eu în gând, stupefiată.

Ne-a spus în șoaptă “Succes” iar cu voce tare și oarecum ironic: “Uite colo e stația de taxiuri. Urcați-vă în unul și spuneți șoferului că vreți să mergeți pe strada *Ady Endre*. A râs apoi cu toată gura.

Noi eram mai șocați decât fusesem cu câteva zile în urmă când fuseserăm abandonați în Niregyhaza de către pletosul blond cu mașina albastră.

Sau de cât fusese Alex în fața unui măgar îndrăgostit de o zebra.

Ne-am adunat puțin gândurile pentru o secundă. Cu lipsa de judecată a celui căruia i s-a revocat pedeapsa cu moartea, în bucuria debordantă de moment, l-am întrebat șoptit și găfâit de parcă tocmai terminasem un maraton, dacă era adevărat că între România și Austria era un acord bilateral de tranzit pentru RDG. A dat din cap afirmativ atât de discret încât mi s-a părut că de fapt a clipit doar, din amândoi ochii, închizând doar pleoapele scurt.

A coborât pe peron și ne-a spus cu voce joasă: “Noi patru, să nu uitați asta, *NU NE-AM ÎNTĂLNIT!* N-ați vorbit în trenul ăsta cu nici un civil chel, mustăcios și cu ochelari cu rame negre. Nu v-am spus nimic și nu

Drumul spre Bees

m-ați întrebat nimic. Nu vă cunosc și nu mă cunoașteți. Dacă vă intervează cineva în viitor pe strada Ady Endre, ați venit cu trenul de la Budapesta la prietenii voștri din Sopron. Atât. Controlorul v-a perforat biletele, grănicerii v-au verificat pașaportul. Nimic mai mult. Uite aici pașapoartele dumneavoastră. Aveți grijă de copil. Mă bucur să văd ca sunt și ardeleni români care s-au străduit puțin să învețe ungurește și nu doar invers. Mi-a făcut plăcere. Sunteți liberi.”

S-a săltat apoi pe treapta cea mai de sus a vagonului și peste capetele noastre amețite, a strigat cât îl ținea gura în direcția taximetrelor “Pista, ai aici niste dieni”. Pista a venit și ne-a luat valizele, noi eram prea împietriți de surpriză ca să ne mișcăm. Dacă Pista ar fi luat-o la goană cu ele după colțul dădării, mă îndoiesc că ne-am fi clintit.

Eu aș fi vrut să șed imediat, direct pe jos pe pavajul peronului. Mușchii începuseră să mi se relaxeze inexplicabil de rapid și picioarele îmi tremurau atât de tare, încât simțeam cum mi se îndoie sub greutatea corpului de parcă s-ar fi transformat în cauciuc, dintr-o dată.

Îmi venea să mă cațăr pe scara vagonului și să-l îmbrățșez pe mustăcios. L-am suflat un sărut de pe vârful unui deget. Soțul meu i-a strâns mâna plin de incontabilă efuziune.

“Gutte Reise!”, ne-a spus el în germană, trăgând cu ochiul.

“Saru’ mâna” – a țipat Alex când mustăciosul a dispărut înapoi în vagon.

Ne-am târat ca niște infirmi la taxi.

8.

Taximetristul ne-a întrebat unde mergem.

La punctul de trecere al frontierei, i-am spus.

Am sosit în vamă înainte de-a ne putea dezmetici, fie și parțial.

Capul ne vuia. Alex ciripea fericit.

Unde să ne lase, ne-a întrebat taximetristul.

Dincolo, în partea austriacă, am spus noi. Șoferul s-a uitat lung la noi.

Era coadă. Mașini cu numere din diverse țări europene așteptau în coloană. Contoarul taxiului se mișca vertiginos, nu-mi puteam lua ochii de la el.

Taximetristul s-a întors spre noi. Eram siguri că dincolo voiam să mergem?

Foarte siguri.

“Și apoi?” – voia el să știe, mai departe cu ce ne deplasăm? L-am întrebat până unde ne putea duce.

Nu departe, până în zona vămii austriece dacă grănicerul de serviciu era flexibil. Mai departe nu avea voie. Ca să luăm un taxi maghiar până în primul oraș austriac, să zicem Wiener Neustadt sau chiar Viena, trebuia să fi închiriat o mașină cu șofer care avea permis special să călătorească dincolo. Costă o avere.

Aveam viză pentru Austria? ne-a anchetat el.

Nu, dar aveam vize pentru RDG. Omul a zâmbit trebuie că eram români.

Da, eram.

Ceva valută aveam?

Da.

Excelent. Unii veneau fără nici un ban. Nu voia să ne dazamăgească, dar mai încercaseră mișcarea asta și alții. Unii fuseseră norocoși, alții nu.

Eram un pachet de nervi din nou.

Contoarul taxiului înainta rapid, coloana de mașini avansa în schimb ca un melc.

Cu un oftat, șoferul a închis aparatul. Dacă-l lăsa să meargă, nu ne mai primeau austriecii dincolo, ne-a explicat el oarecum împăcat cu soarta. Ar fi trebuit să-i dăm lui mai toți banii în final.

Nu cred că pe fețele noastre se citea vreo fracțiune din recunoștința pe care omul o merita.

Eram incapabili la momentul cu pricina să exprimăm prin mimica noastră și altceva decât o tensiune încordată.

În fine, ne-a sosit rândul. Ofițerul în uniformă ne-a cerut actele. Ne-a întrebat de bani și a vrut să-i vadă. După care ne-a întrebat încotro ne îndreptăm. Spre RDG, am mințit noi a suta oară, complet incorigibili. Și cu ce voiam să ajungem până acolo? Cu trenul, de la Wiener Neustadt. Și până la Wiener Neustadt? Cu taxiul în care ne găseam, am facut noi pe proștii. Ofițerul s-a uitat urât la șofer. “Dumneata le-ai promis asta?”

“Nu, s-a apărut șoferul, le-am promis că îi trec doar aștia 15 m până la austrieci. Dacă-mi permiteți, să trăiți.”

“Nem”, a spus vameșul. “Asta nu se poate. Vă rog să vă întoarceți în oraș, imediat”

Ne-a dat pașapoartele înapoi.

Am răsuflet adânc. Nu scrisese și nu ștampilase absolut nimic în pașaport. Măcar atâta noroc aveam.

Supus, șoferul a întors mașina, redeschizând aparatul te taxare.

“Următorul vă rog!” a spus ofițerul în uniformă mașinii din spatele nostru.

Pista și-a exprimat regretul. El măcar încercase. Nu nimerisem din păcate un grănicer mai generos, ghinion. Poate dacă mergeam la un hotel acum și voiam să încercăm a doua zi din nou, vom avea mai mult noroc.

Nu voiam încă o noapte de coșmar la nici un hotel. Dacă nu ne arestaseră până acum, de doua ori la rând, probabil că nu ne vor aresta nici mai târziu, trebuia să mai încercăm odată.

Am plătit taximetristului care ne-a dat o carte de vizită. În caz că nu reușeam azi să trecem și voiam să încercăm iar a doua zi, să-l chemăm tot pe el.

În apropiere de punctul vamal, era o stație de benzină și parcă un motel cu niște mici magazine cu suveniruri, un restaurant. Un mic centru comercial. De asemeni mult spațiu de parcare.

Drumul spre Becs

Despre clădiri îmi amintesc prea puțin – eram mult prea preocupată de alte gânduri ca să le observ cu atenție. Îmi amintesc doar vag că totul mi se părea foarte viu colorat acolo. Erau și niște bănci. Ne-am așezat pe una.

Alex ne-a întrebat ce era dincolo de punctul de control – RDG- ul?

Da.

De ce spuneau toți că Austria? De ce nu ne lăsase nenea în uniformă să plecăm la Ingrid și la Ronny și la Rolf?

Fiindcă era și Austria mai încolo și nu înțelesese exact nenea ofițerul unde voiam noi să mergem. Fusese o confuzie.

Mergeam acum și în Austria puțin?

Nu.

Ah, nenea ofițerul era un prost.

Nu, nu era frumos să spui așa ceva despre un nene pe care nici măcar nu îl cunoști.

Nu eram siguri că vom reuși.

Nu voiam să trebuiască să ne întoarcem în România și el să se apuce să povestească prietenilor lui din clasa a 2-a, cum nu ne lăsase nenea ofițerul să mergem puțin până în Austria.

Am fumat și iar am fumat, nervoși, agitați. Alex se dădea pe leagăn lângă noi, în părculeț. Noi treceam de la recapitularea extaziată a surprizei din tren, cu securistul mustăcios și inexplicabil de generos, la analizarea situației curente care era diametral opusă. Am fi vrut să fi fost securistul *nostru* de serviciu și la frontieră. Ah, de ce nu putusem avea un noroc chior de două ori în aceeași zi?

Îl umăream de la distanță pe ofițerul cu pricina, cum verifica documente și portbagaje, ajutat de un grad inferior în uniformă de soldat. Nu eram prea departe. Uneori ni se părea că și el se uita în direcția noastră. Nu aveam noțiunea timpului, deși ne uitam cu automatism la ceas.

La un moment dat însă, ni s-a făcut frig și lui Alex, foame. Ne-am scos jersseele din valiză, am hrănit copilul din ce ne împachetase mătușa pentru drum. Umbrele clădirilor și ale copacilor se făceau tot mai lungi. Am consumat câteva pahare de cafea proastă de la un automat.

Ba ședeam, ba ne ridicam în picioare ca să ne așezăm înapoi pe un minut. Mai făceam câte doi-trei pași și iar ședeam. Dacă ne-ar fi observat cineva, probabil că arătam ca niște pacienți dintr-o instituție de bolnavi mintali într-o fază de criză psihică. De fapt, asta și eram.

La un moment dat, după aproximativ două sau trei ore, am observat că un alt ofițer controla documentele. Nu puteam însă să ne dam seama dacă și soldaul era altul sau tot același. Ofițerul acesta era de altă înălțime și nu avea mustață.

Am înșfăcat valizele grele și ne-am îndreptat spre vamă. Trebuie că trecuse de ora 4 p.m.

Când am ajuns destul de aproape, noul ofițer s-a îndreptat înspre noi.

Ramăsesem în pană cu mașina?

Nu.

Unde mergeam?

În RDG.

Tocmai pe acolo?

Da.

Pe jos?

Da.

Păi de ce?

Pentru că pe taximetrist nu-l lăsase colegul lui să ne ducă. Discuția de data asta se ducea în germană.

Omul făcuse ochii mari. De ce nu venisem cu mașina? Sau și mai simplu, de ce nu ne dusesem cu trenul la Viena?

Într-un acces de sinceritate nebun și extrem de riscant, i-am spus pur și simplu că nu ne sugerase nimeni ideea și că nu știam că se putea trece cu trenul în tranzit spre RDG.

Ei, cum să nu se poată?

Nu puteam să-i spunem că planul nostru fusese cu totul altul, că fusem păcăliți și abandonăți de către anumiți traficanți de suflete.

Dacă am fi știut cu siguranță din țară că puteam trece cu trenul prin Austria, am fi cumpărat pur și simplu bilete la un vagon de dormit și am fi ajuns proaspeți și odihniți la Viena a doua zi.

În România nu știa nimeni de vreun acord de tranzit prin Austria.

Dacă ar fi știut, probabil că țara s-ar fi gdit de populație peste noapte.

Știau aparent doar traficanții și șoferii turci de pe TIR-uri. Și evident, securiști din țările...*proletare*.

Dar nu-i puteam spune ofițerului toate acestea. Tocmai când aveam conversația de mai sus, am auzit o altă voce, întrebând unguște în spatele nostru: "Iar dumneavoastră?"

Era celălalt ofițer, cel care nu ne lăsase.

"Unde vă duceți, nu v-am spus odată să vă întoarceți înapoi în oraș!?"

La punctul acela, ceva s-a rupt undeva în mine. Autocontrolul de care mă ținusem cu ghiarele și cu dinții s-a topit. Lacrimile au început să-mi curgă șiroaie. "Én nem megyek visza. Nem megyek visza"-repetam. Nu merg înapoi, nu merg înapoi. Cred că am strigat asta destul de tare. Alex s-a uitat la mine speriat, tatăl lui mi-a șoptit "Mai încet, se uită lumea la noi". Eram cu toții la capătul puterilor.

Mie cel puțin nu mai îmi păsa de lume. Nu mai raționam. Voiam doar să se termine stare de tensiune cât mai curând, în orice fel, numai să se termine.

Semneaza: Diastra

Continuarea în numărul viitor

Cincizeci de ani de casnicie

0 copilărie trista

Înainte de a depune pe hârtie un fragment din viața mea trebuie să plâng. Va trebui să plâng pentru a-mi răcori sufletul care este încărcat și de amintiri frumoase, dar și triste. Am trecut de acest obstacol și acum încep să deschis ușa tristei mele copilării și apoi a adolescenței până la maturitate. În anul 1939 în luna lui "Brumărel" (octombrie) venea pe lume un suflet curat și nevinovat. Era în ziua de 14 octombrie, zi care coincide și cu marea sărbătoare a Sfintei Cuvioase Paraschiva. Am deschis ochii în casa părinților mei destul de simpli, săraci dar curați la suflet. Părinți de a căror viață nu m-am bucurat prea mult deoarece ne-au părăsit prea devreme. Spun acest lucru pentru că în urma lor au lăst trei copii orfani. Îmi este foarte greu să scriu cu lux de amănunte tot ce îmi aduc aminte de aceea am să redau doar câteva amintiri de care mă leagă și mă doare mai mult. Prin anul 1944 tata a fost concentrat și trimis pe front, iar mama a rămas singură cu noi, cele două surori (cea mică încă nu venise pe lume). Fiindu-i destul de greu a apelat la părinți să fie ajută. Vorbesc de bunici, părinți mamei. De fiecare dată era respinsă pentru că s-a căsătorit cu tata fără voia lor și în special că nu l-a luat cu avere. În luna iulie 24 vine pe lume sora mea mai mică. Tata se întoarce de pe front fiind rănit și este dus de acasă

într-o pivniță boierească pentru a fi cât de cât protejat, mama rămânând cu noi într-un mic chiler închiriat de la o bătrână, care avea și ea două fete destul de mari.

Desigur că în învălmășeala de amintiri din capul meu am uitat să remarc că în anul 1944 nemții se retrăgeau din zonele Mărășești, Focșani, Odobești iar din urmă veneau rușii, făcând ravagii în populație, alergând după băutura și femeii.

În una din nopțile lui august 1944, noapte cu lună plină, bate la ușa celui chiler un rus în stare destul de avansată de beat. Mama deschide ușa fiind cu sora mea mai mică în brațe iar cu sora mea mai mare pe lângă ea. Rusu a scos pistolul, i l-a pus mamei în piept iar pe sora mea mai mică a luat-o și a aruncat-o în cameră, iar nouă ne-a dat câte un picior. A scos-o pe mama în stradă vrând să-și bată joc de ea. Mama s-a zbatut, a scăpat, dar la câțiva metri de rus mama a căzut răpusă de un glonte tras de el. Am rămas fără mamă trei copii între 6 și 5 ani, respectiv a treia soră de 6 săptămâni.

De aici începe calvarul vieții mele pe care mă străduiesc să-l aștem pe hârtie cât mai restrâns. Tata a trecut prin clipe destul de grele neputând să se ocupe de noi și a făcut în așa fel ca pe cele două surori să le dea la bunici (părinții mamei) iar eu să stau cu tata. Am crescut cum am putut, muncind de mic copil pe la neoaameni pentru a-mi câștiga hrana de zi cu zi. Paralel cu această copilărie tristă am mers la școală în comuna Pătești (actualmente Odobești de Vrancea). Au trecut câțiva ani stând alături de tata, după care și tata s-a îmbolnăvit iar la vârsta de 12 ani îmi moare și tata, la numai 7 ani după mama.

Eram în clasa a cincea când am rămas și fără tată și, cu toate greutatele vieții, am terminat șapte clase. După moartea lui tata m-a luat o soră de-a lui care și ea era văduvă cu trei copii. Cel mai mare verișor al meu era plecat fiind angajat la Reșița la o școală profesională. Era școala de care aveam nevoie, cu îmbrăcăminte, mâncare, adică un internat. Meseria pe care am făcut-o și am învățat-o a fost în domeniul metalurgiei. Mi-a plăcut-nu mi-a plăcut, nu am avut încotro. Am dat examen în vara anului 1955 și am făcut trei ani, până în anul 1958. În anul 1958 toamna m-am angajat la aceeași uzină unde am făcut practică.

Între timp ani au trecut iar greutatele vieții se așteteau din ce în ce mai greu. De una singură îmi era foarte greu de câștigat mai bine. Nu se putea câștiga mai bine pentru că erau mulți cu ani de vechime iar eu eram abia intrată în pâine. Abia îmi ajungeau bani pentru a-mi lua bonul la cantină și a-mi plăti căminul undelocuiam.

În una din zilele anului 1958 în toamnă se apropie de mine un tânăr înalt, frumos, dar foarte serios. De altfel lucra la aceeași întreprindere ca strungar. M-a invitat la un film, apoi am rămas prieteni.

Cincizeci de ani de casnicie

0 copilarie trista

Anul următor, pe 10 aprilie 1959, la ora 1:30pm, eram la sfatul popular noi doi legându-ne pe toată viața. De la cununia civilă am plecat la servicii în schimbul doi. Ne-am continuat căsnicia locuind unul într-un cămin, unul în celălalt. Primul copil venise pe lume și noi nu aveam locuință. După multe luni de așteptare am primit o cameră și o bucătărie la o casă naționalizată. Amândoi munceam în schimburi diferite pentru a putea avea grijă și de copil. Au trecut câțiva ani și a venit și al doilea copil, greutatea ne apăsau și mai mult. Soțul lucra numai de noapte pentru a putea merge la o Școală de maiștri. Într-un târziu s-a îmbohăvit datorită acestui surmenaj.

Cu toate greutățile și neajunsurile am hotărât amândoi ca eu, ca mamă, să rămân acasă pentru a avea grijă de copii. Terminând soțul meu Școala de maiștri am plecat la Craiova unde nu am stat decât un an de zile. Nu după mult timp a fost recrutat ca maistru la IMGB. Am luat copiii și l-am urmat ocupând un apartament cu trei camere în cartierul Berceni, în București.

Au trecut ani, și cu greu, și cu ușor, copiii s-au mărit, grijile și obligațiile părintești de asemenea. Copiii uneori te ascultă, uneori nu, surprizele vieții nu sunt deloc ușoare.

Și ca să scurtez un pic cum a decurs toată istoria plecării soțului meu, am să trec direct la plecarea lui din țară. Eu am luat concediu și am plecat la Odobești pentru a pune cu sora mea toate cele necesare pentru iarnă, soțul rămânând acasă în București. Peste câteva zile primesc vestea că soțul meu a părăsit țara, că a fugit.

Nu pot să vă descriu prin ce clipe grele am trecut. Întoarsă la București a început calvarul. Aceste neazuri s-au întâmplat în anul 1982, în septembrie. Cele mai grele clipe din viața mea au fost că nu știam dacă trăiește sau nu l-au omorât pe Dunăre.

În același an în ziua de 14 octombrie am primit un telefon din Iugoslavia cu urarea de "La mulți ani!" și că stă în lagăr.

Am rămas în țară cu ambii copii timp de 22 de luni. Nu mi-a fost deloc ușor, copiii fiind mari (copiii erau cu ochii pe ei) eu fiind chemată pe la toate birourile de securitate pentru a da fel de fel de răspunsuri.

Soțului meu i-a trecut timpul de a sta în lagăr și a plecat spre Australia în februarie 1983. Am comunicat împreună, am pus cap la cap toate problemele după care ne-a făcut chemarea.

În anul 1984 luna iunie am părăsit și eu cu copiii mei iubita Țară Românească.

Prin toate aceste peripeții ale vieții mele s-au scurs și acei 50 de ani de conviețuire împreună cu jumătatea mea. Vă veți întreba poate ce poți să faci atât de bine ca ai tăi copii să aibă de la bun început pe mama lor, pe tatăl lor. Pentru o căsnicie de lungă durată e bine să ai crednță în Dumnezeu, respect unul față de celălalt, dragostea cu adevărat și, nu în ultimul rând, iertarea. Oamenii greșesc în decursul vieții lor. Dacă nu suntem iertători nu vom reuși să trăim în pace și în bună armonie frățească.

Dragii mei cititori ai acestui articol destul de sumar, vă rog să mă iertați dacă prin puținele mele rânduri am mai făcut și gafe. Anii bătrâneții au început să-și spună cuvântul. E numai un fragment din viața mea și mai ales din cei 50 de ani de căsnicie care s-au împlinit pe 10 aprilie 2009. Vă doresc tuturor să vă dea Dumnezeu sănătate și să ne ajungeți din urmă. Cu respect și dragoste vă doresc viață lungă și multă sănătate. Alăturat de acest articol vă atașez un cântec, poate odată vi-l voi cânta.

Cu multă stimă și dragoste de viață,

Alexandrina Cristea

1 august 2009

Cântec popular românesc

E tristă viața și pustie
Când vezi lumea plină de patimi
Că de-atâta dușmănie pre mulți ochi
Sunt scâldați în lacrimi

Doamne din sfânta ta iubire
Mai dă o lege pământescă
Toți oamenii mai buni să fie
Și să nu se mai dușmănească

Dacă n-ar mai fi dușmănia
Pe acest pământ ar fi bine
Ar râde în soare omenia
Și ar fi suspine mai puțin

Mai dă-ne Doamne o speranță
Către acest sfârșit de veac
Și ai milă de-a noastră viață
Că putrezim toți în păcat

E lumea plină de minciună
Iar cei nedrepti calcă cuvântul
De răutate și de ură
Strigă și cerul, și pământul

Un nume scump pe viața noastră
Să fie cânt și bucurie
Toți oamenii să se iubească
Iar toți cei răi mai buni să fie

Pe meleagurile copilăriei

Am ajuns cu bine în România, țara unde m-am născut și pe care nu am mai văzut-o de anul trecut. Atunci a fost pentru prima dată când m-am reîntors pe meleagurile natale după 14 ani petrecuți în Australia.

-Vorbești cu accent, mi-a spus un bun amic. Se vede că nu ești de pe aici. Pui accentul altfel, pe verbe. Uite și acum ai făcut la fel.

Am râs amândoi. Are dreptate, cred, eu nu-mi dau seama. Am continuat să vorbesc în limba română, chiar departe de țară fiind, și am avut mereu senzația că limba natală nu va fi afectată de accentul englezesc.

Anul acesta vizita a fost diferită față de anul trecut. Mi-aduc aminte că atunci totul a fost cam în grabă, am vrut să vizităm multe locuri și parcă nu aveam timp suficient să stăm de vorbă cu toate rudele, care ne sorbeau fiecare cuvânt despre Australia. Australia, țara îndepărtată care stârnește și excită imaginația multor români.

Din aeroport m-a întâmpinat mirosul orașului. Miros cu care te obișnuiești în câteva minute, pentru că e prezent peste tot: în curțile interioare ale blocurilor, în piețe și tarabe, pe străzi când plouă și canalele sunt înfundate iar apa bălțește peste tot, în stațiile de metrou, în Gara de Nord, pe Lipscani unde gropile și șanțurile au început să se umple cu gun oaiie, sticle și pungii de plastic.

-Noi nu simțim nimic, mi-a spus același bun amic (o rudă prin alianță). Interesant...

Am râs din nou. Nici eu nu mai simt nimic. Am mers mult pe jos prin București. De la Universitate spre magazinul Unirea, sau spre Piața Romană. Am intrat în magazine scumpe și în cele ieftine, de la turcisme la chinezării, de la produse italienești la Made in Romania. Marfă peste tot, pentru toate gusturile și buzunarele. Un adevărat bazar în care produsele sunt puse la întâmplare. Nu am remarcat nici o tentă în modă, să-mi dau seama ce culoare se poartă mai mult în România anul acesta, ce domină, care e croiala.

-Hai doamnă, ia și de la mine, uite ce flori frumoase, doamnă.

Florăreasa mi-a ieșit în întâmpinare când mă pregăteam să intru în pasaj la Universitate. Un buchet de flori pe care îl cărase cu ea cine știe de când, cu flori ofilite, fără să fi stat în apă de câteva ore. Femeia tânără cu fața uscată și ochii triști. Nu am apucat să zic nimic că un grup gălăgios de studenți au dat buzna pe scările rulante și am fost practic luată de val. Am nimerit în perioada când se dădeau examenele de admitere la facultăți, cu copii și părinți agitați și plini de emoții. Universitatea a devenit o zonă foarte aglomerată.

-Ai grijă de geantă, de bani, de acte, că la noi se fură.

Am primit sfaturi de la toți, rude și prieteni, să stau cu ochii pe geantă și să fiu atentă. Am zâmbit în sinea mea. Am lăsat geanta mare de călătorie la hotel și mi-am pus actele și banii într-o poșetută mică, a runcat neglijent peste umăr. Periplul meu prin capitală, în ținută sport, nu avea cum să atragă atenția că nu sunt din partea locului. Și totuși ceva a atras atenția, mi-am dat seama imediat. Obișnuința de a trece strada când se pune stopul verde pentru pietoni m-a trădat oarecum. Am tresărit la fiecare clacson de mașină, întorcând speriată capul să văd ce s-a întâmplat. Când era verde la pietoni și era dreptul meu să trec strada. Un cap ciufulit, o înjurătură, o frână și clacson m-au adus la realitate. Cum am îndrăznit să trec în fața mașinei care se băgase pe trecerea de pietoni. O secundă-două de panică, nu mai știam în ce parte să întorc capul, pe ce sens se circulă aici, stai că nu ești în Australia, privește în stânga. Da, am privit în stânga unde mașinile se îmbulzeau să treacă mai repede și eu mergeam prea încet. Ca în Italia anul trecut, unde trebuia să alergăm pe trecerea de pietoni altfel nu aveai nici o șansă să treci strada.

Dimineața s-a anunțat ploioasă. Am plecat la timp din București, luând trenul rapid spre Suceava. A fost o vară ciudată, cu furtuni în nordul Moldovei, cu ploi torențiale.

Pe meleagurile copilăriei

Pe urmă vremea rea s-a mutat în București. Numai să nu rămân blocată pe undeva. Nu aveam de ales. Drumul la Rădăuți trebuia făcut. Orașul natal. Orașul copilăriei și al adolescenței. Orașul unde părinții locuiesc încă. Același bloc vechi, construit prin anii '60, aproape aceeași vecini. Peste drum complexul alimentar. Farmacia. Casa de cultură. Lacul, unde au construit un restaurant pe mica insulă din centru. Apa cam murdară, băncile vechi, rupte, rămase de pe vremuri. Drumul spre liceu. Multe au rămas neschimbate. M-au oprit niște vecini să stăm de vorbă. Mi se părea că-i cunosc de undeva. Câteva etaje mai sus, pe aceeași scară de bloc. Cât de mult s-au schimbat ei. Cât de mult m-am schimbat eu.

M-am întâlnit cu câțiva foști colegi de liceu. Ce frumos a fost. La anul vom serba 30 de ani de la terminarea liceului. De fiecare dată nu am putut participa la nici o întâlnire, nu știu pe unde mă vor purta pașii la anul.

Am stat la părinți două săptămâni. Cu bucuria și emoția revederii. Cu speranța că ne vom mai revedea în această lume. Cu bucuria că am fost martoră la aniversarea a cincizeci de ani de la căsătoria lor. Preotul catolic le-a făcut o surpriză plăcută, invitând un grup de tineri să cânte acasă la părinți. Cât de mult s-a bucurat mama, care de mai bine de zece ani stă numai în pat. Să ne vadă acolo pe mine, pe fratele meu, pe cumnata mea. Parcă durerile s-au mai ameliorat și ar fi vrut ca acea zi să nu se mai sfârșească.

Prin fața ochilor mi s-au depănat amintiri din trecut, din copilăria mea.

Când alergam să ies în întâmpinarea părinților care veneau de la servicii, iar eu aveam vreo câțiva anișori numai. Când mă ascundeam în casă să nu mă găsească părinții, pitită pe sub mobile sau sub pat. Când mă jucam seara târziu în fața blocului cu grupul de copii și uitam să am grijă de fratele meu mai mic. Când venea tata încărcat cu dulciuri și prăjituri în ziua de salariu și ne da la toți ceva bun. Când traversam strada și mergeam la biserica catolică unde puneam un bănuț și mă rugam la Sfântul Anton. Când mama a venit acasă speriată că auzise la servicii că o fetiță de vreo șase ani a fost călcată de mașină și a crezut că era vorba despre mine. Când am găsit un cățeluș mic aruncat la gunoi și l-am dus la bunica, la munte, împreună cu fratele meu, cu atobuzul, într-o sacoșă de plastic.

-Să ai grijă de tine, cum călătorești, să nu pățești ceva, cu gripa asta care bântuie. Stai să te miruiesc, am aici mir de la mormântul sfânt.

Ziua plecării a sosit și tata ne-a miruit pe toți. Mama s-a rugat pentru noi. L-am rugat pe tata să nu mai coboare jos, în fața blocului. De la operația avută anul trecut la un picior merge foarte greu și afară era noroi. Plouase toată noaptea și ziua era înnoirată. Am întors capul pe alea blocului. Tata a scos capul pe geamul de la bucătărie și mi-a făcut cu mâna. A început ploaia, cu stropi mici. M-am grăbit spre mașină. Parcă s-a făcut răcoare. Pe geam picături de apă se prelingeau alene. Undeva, departe, un petec albastru de cer.

Liliana Stoian

Imagini de la Targul Olarilor, Radauti 2009

Lamentatie imaginara

Eram de strajă, în turnul de veghe, și stăteam de vorbă cu Dumnezeu într-o dimineață, devreme. Îi spuneam Domnului rugăciunile mele și cererile mele și mulțumirile mele. Gândurile m-au dus prin Biblie și s-au oprit la o poruncă dată de Domnul prin Sf. Pavel: “femeia să nu vorbească în adunări...” și iar: femeia să învețe în tăcere, cu toată supunerea... să stea în tăcere!” Mi-am ridicat ochii în sus: De ce, Doamne...? Iată că eu cunosc femei foarte înțelepte care pot să învețe și pe alții; cum vine asta...? De ce să stea în tăcere...?”

De ce oare Sf. Pavel a scris porunca aceasta? În ce împrejurare, în ce condiții, în ce timp...? Tare mult mă frământam nedumerit făcând diferite comparații între diferiți bărbați și diferite femei. De-odată, cuprins de un fior, am șoptit:

Evrika!!! Îl sun pe Pavel! Să mă lumineze el! Îl sun pe Sf. Pavel! Și imediat: Doamne...! Mi-am pierdut mințile... Cum să-l sun pe Pavel? E mort de aproape 2000 de ani. Mi-am pierdut mințile...!

Dar, iată că mi-a apărut într-un colț al memoriei un pasaj din Scriptură: Cheamă-Mă și-ți voi răspunde... Dumnezeu vorbește... Cheamă-Mă... În engleză scrie: Call to Me... Call Me... De ce nu Ring Me... Call Me, ring Me este același lucru. Cheamă-Mă și-ți voi răspunde, zice Domnul Dumnezeu, cel Atotputernic.

CHEAMĂ-MĂ!!! O.K!

Alo! Doamne! Alo! Alo!!! Doamne ascultă rugăciunea mea... Ascultă plângerea mea... Oh! De-aș avea capul plin de apă... Aș plânge poporul meu și lacrimile mele s-ar face ca un izvor de apă înaintea Ta. Plâng poporul meu... Căci am plecat de acasă să trăim mai bine și iată că am ajuns ca struții în pustiu. Ne-am îmbogățit și suntem săraci, mâncăm și suntem flămânzi, credem în Dumnezeu și suntem păgâni... Plâng poporul meu căci Te-ai depărtat de noi, O, Doamne...

Alo! Alo! E glasul Domnului. Alo...Sunt aici, lângă ochii voștri, lângă inimile voastre, lângă buzele voastre... Sunt aici așa cum am fost întotdeauna. Eu nu mă schimb! Eu sunt sfânt și voi trebuie să fiți sfinți!

Cu greu mai pot răspunde:

Sfinți... Cine să fie sfinți...? Noi?! Dar nu avem timp, Doamne. Noi muncim, alergăm, vindem, cumpărăm, călătorim, ne distrăm, furăm, dăruim. Facem pe treceri, mai dăm și de pomană, tăiem porcul la Crăciun, și

înroșim ouă de Paști... Cum stăm, Doamne...? Alo...?

Răspunsul vine din suluri vechi de Carte scrisă cu penița profeților cu mii de ani în urmă:

Ți s-a arătat, omule, ce este bine și ce alta cere Domnul de la tine decât să faci dreptate, să iubești mila, și să umbli umil cu Dumnezeul tău.

Alo, alo, Doamne, ce vorbă-i asta...? Dreptatea, mila, umilința...Dar ne tragem din împărății Romei... Trăim în secolul 21... Dreptatea, mila, umilința, ce-i asta, Doamne...? Nouă ne place războiul, aventura, bogăția și slava, aur și diamante. Alo, alo... cum stăm, Doamne...?

Rău! Dar eu nu doresc moartea păcătosului ci să se întoarcă și să trăiască. Întoarceți-vă dar la Dumnezeu și veți trăi! – zice Domnul Dumnezeu.

Întoarce-ne Tu și ne vom întoarce căci n-avem putere, Doamne, suntem străini, suntem departe de casă, nici cale de întoarcere nu mai este; 12 milioane de suflete din poporul meu suntem împrăstiați printre străini, în lumea largă... întoarce-ne Tu, Doamne.

Cheamă-Mă și-ți voi răspunde, zice Domnul, și voi aduce înapoi pe prinșii de război ai popoului tău. Nu te teme!

O, Doamne, cum să nu mă tem...? Suntem loviți din toate părțile, de diavol, de oameni, de noi înșine, de alcool, de divorțuri, sinucidere și boală, omor, lăcomie și necunoaștere de Dumnezeu. Arată-ne Doamne căile Tale și povățuiește-ne în adevărul Tău, nu-ți aduce aminte de greșelile noastre din tinerețe și iartă-ne, iartă-ne... iartă-neeee... Alo, alo... mă auzi, Doamne...? Mai sunt pe firul Tău...?

Te aud și te voi auzi, te-am purtat și te voi mai purta pe tine și pe poporul tău căci, iată, Eu stau la ușă și bat, dacă aude cineva glasul Meu și-Mi deschide ușa voi intra.

Eu stau la ușă și bat...

la ușă și bat...

și bat...

Când îmi vei deschide ușa?! Alo, Alo...

Se luminase de ziuă când am terminat con vorbirea telefonică cu Dumnezeu. Am deschis ochii. Eram în spatele ușii. Zăvorul era tras. Am privit prin geam; o umbră se destrăma în aburul dimineții; un ecou vibra aerul lu necos:

Eu bat...

Eu bat...

Eu bat...

Spider Vlad

Nu credeam că o să mă apuc de alpinism la 40 de ani, dar pesemne că nu e târziu niciodată.

Intotdeauna mi-a fost frică de înălțimi așa că mi-am propus să încerc să trec peste fobia asta atacând direct la rădăcina problemei "cold turkey"...cățăratul pe stânci deodată. Cam greu să începi "naturel" deodată așa că m-am dus într-o sală de gimnastică undeva pe aproape unde se practică "VERTICAL INDOOR CLIMBING". Primul pas realizat.

Am crezut că o să mă dea afară pe motiv că nu primesc balene pe sârmă, dar nu mi-au zis nimic. Am plătit \$15 de căciulă și împreună cu niște prieteni ne-am apucat de spider-eală.

La început treci printr-un fel de training unde te învață cum să asiguri legăturile, cum să faci noduri și ce fel de "prize" și "pereți" poți să folosești.

Apoi am trecut la treabă. Totul se petrece în perechi. Unul urcă și altul asigură contragreutate și emergency brake.

La început a fost cam ciudat. Am crezut că o să cam fug cu coada printre picioare mai ales că mă uitam la profesioniști cum se cățarau fără nici o problemă de parcă erau

născuți pe vertical. Am fost impresionat mai ales de fete. Foarte suave și curajoase.

Primul cățărăt a fost până la jumate. Am făcut traseul pentru "bebeluși" care are foarte multe prize de tot felul. La jumate m-au apucat tremuriciurile și m-am întors. L-am lăsat pe coleg să exerseze. Spre sfârșit am mai încercat de câteva ori și am reușit să ajung până sus.

Am avut febră musculară câteva săptămâni. A fost o experiență interesantă și o recomand la

toată lumea.

Dupa o lună, ca un făcut, a trebuit să merg cu clasa mea de dirigenție în excursie...la cățărăt. Acum eram expert deja. Știam mai tot ce trebuia de făcut și copiii credeau că sunt expert.

Cu drag și priză,

Vlad

Activitati sportive

O preocupare continuă a asociației a fost promovarea activităților în aer liber, a încurajării sportului, a mersului pe jos, știind că toate acestea au un efect benefic asupra sănătății oamenilor. Cum majoritatea dintre noi ducem o viață mai mult sedentară, cu multe ore petrecute în fața computerului, se simte nevoia de puțină mișcare și sport. Unele instituții încurajează activitățile sportive, mersul pe jos, alergările ușoare și caută să motiveze pe angajații lor să ia parte la astfel de activități sportive. În fiecare an are loc Corporate Cup, o întrecere sportivă pe echipe unde participă sute, chiar mii de oameni, mai ales în City. La alegere ei pot să meargă pe jos sau să alerge pe distanța de 2.7km, 4.5km sau 7km, în jurul lacului Torrens din Elder Park. Timpul fiecărui participant este cronometrat și adunat la timpul echipei, obținându-se în final o serie de puncte. Ideea este ca de fiecare dată să-ți îmbunătățești timpul în care ai parcurs distanța respectivă, obținând un punctaj cât mai bun la sfârșitul celor câteva săptămâni de alergări.

Pentru cei mai tineri și mai activi, gym-urile oferă o soluție pentru a te menține în formă. Sunt multe centre deschise în mai toate suburbiile și la prețuri accesibile, oferind o gamă variată de programe de slăbit, sau clase specializate pentru cei care doresc să lucreze la un nivel mai ridicat sau scăzut folosind echipamentul și aparatura din dotare.

Asociația a inițiat și organizat lecții de fitness la Gilles Street Primary School, în City, o dată pe săptămână, urmate de volei și baschet. Fitness-ul s-a bucurat de succes, lecțiile ținându-se după modelul de la gym și atrăgând și participanți de alte naționalități, nu numai români.

Când vremea a permis, s-au organizat întâlniri în diverse parcuri, cum ar fi Bonython Park sau Thorndon Park, sau pe plajă. Aceste întâlniri au coincis și cu serbarea Crăciunului și a Paștelui, când a fost și Public Holiday. Ocazie nu numai să ne întâlnim la o masă comună, cu specific românesc, dar să și facem puțin sport. Cel mai popular sport în aer liber (și nu numai) a fost volei. De fapt românii din Adelaide au și organizat o echipă de volei cu care au participat la întreceri sportive de performanță.

Fotbalul s-a bucurat și el de mare succes, o minge și niște terenuri cu porți găsindu-se destul de rapid. Pentru cei mai puțin fit, mersul pe jos a constituit un mod de a face puțină mișcare.

Mersul la servici pe jos (dacă e posibil) sau pe bicicletă poate constitui un alt mod de a face mișcare și a te menține suplu.

Și pe viitor asociația va continua să încurajeze și să organizeze activitățile sportive, de aceea dacă aveți propuneri și idei cu ce ați dori să facem nu ezitați să ne contactați.

Nu uitați, o minte sănătoasă într-un trup sănătos!

Liliana Stoian

Poze de la intalnirea de Pasti, Thorndon Park

Targul Olarilor, Radauti 2009

Vă rugăm să ne scrieți și să trimiteți articole,
povestiri, poezii, informații utile la:
romanian.association@gmail.com

Vizitați website-ul asociației unde o parte din
anunțuri și informații sunt aduse la zi:
www.arcsa.org.au

Adresa pentru corespondența este:
PO BOX 70, Kilkenny, SA, 5009
E-mail: romanian.association@gmail.com
Ph. (08) 8445 9386

Pretul: \$3 pentru membri

\$5 pentru non-membri

